

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278491600/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

på Øen mindedes den endnu. De havde som Børn drevet Kreaturerne her ned og vandet ved „de lange Vande“.

Hvad havde Menneskene da levet af? når den eneste dyrkelige Plet på Øen stod under Vand.

Han rystede på Hovedet. Ja, hvorledes havde de Gamle på Øen levet, da her stod Vand; da Sandflugten rasede over hele den øvrige Ø, som endnu stedse ude i „Ørkenen“; da hver Tomme Jord var Herskabets, og de alle var Fæstere under Prinsen; da selv Vraggodset tilhørte ham; da Posten nåede herover et Par Gange om Sommeren, om Vinieren slet ikke; da de ingen Læge havde, og til Præster, når de var så heldige, fordrukne, fra Fastlandet forjagne Teologer eller Degne?

En Duft af Hø og Muld slog om ham gennem den øde Ånde af Græs. Som en Rede lå Lunden for ham, dødsbrun og lerred, det flygtende Arv, den sene Høsts Rede her på denne løvløse Ø.

Erik Lange standsede midt på Vejen, som havde han trådt på de døde Slægters Grave; som fornåm han deres Ve gennem sit hele Legeme. Livet her midt i Havets grænseløse Øde, fra Vugge til Grav, Slægt efter Slægt, i Aarhundreder, i artusinder . . .

Pludselig løftede han Hovedet og lyttede. Højt oppe, oppe i den grå Skystilhed sang der en Lærke. En sidste kort og klar Trille: så skød den mod Jorden, lige ned for hans Fod i Græsset, og tav.

Han drog Vejret og gik videre.

Under Himlen havde de levet Livet, alle de der nu sov her i Øens Jord, uforanderligt, Søn efter Fader, her i Havet, der var det samme denne Aften som en Aften for tusind År siden.

Nej, de havde Ret! hvad skulde de med andre end Jordemoder og Graver?

Et Menneskeliv her på Øen — Hvordan var det? den gamle Lærer Bek, havde han ikke levet her sit ganske Liv? Han måtte vel nu være de to eller tre og halvfjerdsindstyve År, men var han født på Øen? Næppe. Her var vist aldrig kommet nogen studeret Mand fra.

Ingen havde villet bort, så længe et Studium fordrede,

ja ingen havde vel nogensinde så meget som tænkt på det. Fiskere havde de været, Søn efter Fader, lige fra hine første Fiskerpar, som en Storm i Stenalderens Dage forsoeg fra Jyllands Kyst; som hjælpeløse drev på Havet i deres hulede Træstammer, til de, ved et Under, landede på dette ukendte, ubeboede Land, som de aldrig mer kom fra . . .

Men Bek? Nej, han lignede jo heller ikke de andre, som alle var Brødre og Søstre, én tæt Familie. Han måtte være kommet her over fra Fastlandet, som han selv, en Gang. Men hvornår? Og nu skulde han de her, en Fremmed, ikke som de andre ned i en Jord, hvor han mødte sin egen Slægt i hver eneste Sandkrumme.

Erik Lange dukkede ud i det dybe Skår mellem „Byens Bakke“ og Nordbjærg, og standsede brat, som han altid måtte, hvor ofte han så end var kommet den Vej.

Bag de sandede Hjulspor lå „Ørkenen“ for ham. Kulsort, stenet og øde, svagt skimlet af Reusdyrlav, med en enlig Fyrr længst ude i Øst, dukket som et ensomt Elsdyr, der flygtet fra Kysten efter Føde, nu stirrede forstenet over denne milevide Flade, denne tomte Havbund, overspunden af Sandflugtens Grene, knoklet af Stenrevenes Rygrade og de gamle Flintesmedjers Hvirvler, kranset af Horizontens Klitter som af blående Uvejrsskyer.

Der grøede lidt Lyng og Marehalm ved Vejstriben. Telefonstængerne hældede under Nordbjærgs Skrænt, der så fortabt ud over Ørkenen. Et kummerligt Krat hang på dets Side, som et lille Dyr, der skræmt var sprunget derop. Telefontrådene pib svagt, næsten u hørligt.

Gennem Tiderne havde Fyrren stirret derude, mens Kimningens Klitter rejste sig og faldt og vexlede som Himlens Skyer, og Sandskornenes hvislende Flugt gik som Regn og Storm gennem dens Krone. En Hares flygtende Fod fik Stenene i Revene og Oldtidens Smedjer til at smutte, uanset og usporligt som Døgnene, som Årene. Et Drøn, et Fugleskrig lød ind fra Havet. Mørket kom og slettede Horizont og Tid.

En Funke sprang op, fjærnt i Mørket som en plud-